

Sygn. akt I UK 379/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania W.K.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.  
o emeryturę,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 kwietnia 2015 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie z odwołania W.K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. w przedmiocie emerytury, oddalił apelację odwołującego się.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, gdyż skarżący zatrudniony jako technik budowy, majster budowy, stale w pełnym wymiarze czasu pracy sprawował dozór nad pracownikami wykonującymi stan surowy budynków w technologii „wielkiej płyty”, pracującymi w warunkach szczególnych. Na tym etapie budowy prace te były pracami podstawowymi, wymienionymi w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Z możliwości przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującej pracownikom

zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2013 r., III UK 141/12, LEX nr 1455743). W powoływanym przez skarżącego wyroku Sądu Najwyższego z 4 października 2007 r., I UK 111/07, LEX nr 375689, wskazano, że objęcie nadzorem lub kontrolą o których mowa w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze także innych niż wymienione w wykazie A prac nie wyłącza zakwalifikowania samego nadzoru lub kontroli jako pracy w szczególnych warunkach, jeżeli te inne (podlegające dozorowi lub kontroli) prace nie są na danym oddziale lub wydziale podstawowe. Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest jednakże odmienny. Zgodnie z ustaleniami faktycznymi ubezpieczony jako majster budowlany nadzorował pracowników budowlanych wielu specjalności, z których jedynie część pracowała w warunkach szczególnych. Ponadto podlegające dozorowi lub kontroli prace nie wymienione w wykazie A zgodnie z ustaleniami Sądu odwoławczego miały na określonych etapach budowy charakter podstawowy, co Sąd przyjął na podstawie art. 228 k.p.c. Wykluczało to zakwalifikowanie nadzoru lub kontroli jako pracy w szczególnych warunkach. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ignoruje zatem dokonane przez Sąd odwoławczy ustalenia faktyczne (k. 79-80). Skarżący nie przedstawił stosownych zarzutów naruszenia przepisów postępowania, ponieważ zarzuty naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c. nie pozwalają na podważenie powyższych ustaleń.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.